

Arrest

**nr. 50 879 van 8 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Turkse en Belgische nationaliteit te zijn, op 2 september 2010 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 augustus 2010 tot weigering van afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KARSIKAYA, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op X treedt eerste verzoeker in het huwelijk met tweede verzoekster.

Verzoeker dient een visumaanvraag gezinshereniging in bij de Belgische ambassade te Ankara.

Op 19 januari 2010 vraagt de gemachtigde ambtenaar van de staatssecretaris advies aan de procureur des Konings betreffende de geldigheid van het huwelijk.

Op 25 februari 2010 wordt betreffende het huwelijk een proces-verbaal opgesteld.

Op 9 april 2010 adviseert de procureur om geen visum af te leveren omdat het huwelijk een schijn-huwelijk is.

Op 3 augustus 2010 neemt de gemachtigde ambtenaar van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van afgifte van het visum gezinshereniging.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“Op 23/10/2009 werd er op basis van artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 25/04/2007, een visumaanvraag ingediend door de heer C. A. (...), geboren te Emirdag, van Turkse nationaliteit.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 04/08/2009 afgesloten werd met mevrouw Y. G. (...), geboren te Heusden-Zolder, van Belgische nationaliteit; Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald wordt door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft; Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat uit het administratieve dossier volgende elementen blijken:

Voor mevrouw Y. is dit het tweede huwelijk. Uit het visumdossier blijkt immer dat zij van 22/11/2002 tot 05/06/2009 gehuwd was met D. S.. Beiden hebben de Belgische nationaliteit maar het huwelijk is niet gekend in België. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat betrokkenen van 15/01/2009 tot 18/08/2009 hebben samengewoond.

Op 04/08/2009 hertrouwt mevrouw met een landgenoot.

Overwegende dat uit het interview van de aanvrager volgende elementen naar voren komen: kennismaking op 20/07/2009 door bemiddeling van een tante van de man; plaats van kennismaking: theetuin in Ataturk; de man kan niet zeggen hoe lang hij met zijn echtgenote heeft doorgebracht voor het huwelijk enkel dat ze op 13/08/2009 terugkeerde; verloving, religieus huwelijk en burgerlijk huwelijk vonden allen plaats op dezelfde dag; de man weet niet meer wie de getuigen op het huwelijk waren; het waren familieleden van de vrouw; er was geen huwelijksfeest; de man weet niet of er geschenken werden ontvangen; zelf gaf hij niets aan zijn echtgenote; de man heeft geen enkele kennis over zijn echtgenote of haar familie. Uit het interview blijkt dat de man op bijna alle vragen heeft geantwoord met "ik weet het niet"; De man heeft 1 zus die in België woont: K. G.. Zij kwam op 14/10/2008 naar België na een gezinshereniging met haar echtgenoot. Overwegende dat het parket van de Procureur des Konings te Hasselt in haar advies verder volgende elementen toevoegt (op basis van het gevoerde onderzoek in België): mevrouw is bijna niet op de hoogte van de persoonlijke gegevens van haar echtgenoot: ze vermeldt een verkeerde geboortedatum, zij weet niet waar hij woont, kent de naam van zijn moeder niet..., aangaande de kennismaking leggen de echtgenoten tegenstrijdige verklaringen af: volgens de man gebeurde dit door bemiddeling van een tante op 20/07/2009; volgens de vrouw vond de ontmoeting toevallig plaats zonder voorafgaande regelingen ook over het huwelijk zijn de partners het niet eens: volgens mevrouw vond het huwelijk plaats op 19/08/2009 volgens de man op 04/08/2009. De man beweert dat het feest later in België zal plaatsvinden; volgens de vrouw was er een klein feest onder familie in Turkije. Volgens de vrouw waren de getuigen familieleden van de man terwijl volgens de man het familieleden van de vrouw waren.

Overwegende dat het parket derhalve op basis van de elementen in het dossier, het verslag van de ambassade en het gevoerde politieonderzoek in België concludeert dat het huwelijk kennelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap maar dat het om een schijnhuwelijk gaat. Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd.”

2. Over de ontvankelijkheid

1.1. De verwerende partij werpt de exceptie van het ontbreken van belang in hoofde van tweede verzoekster op.

Zij verwoordt:

“Artikel 39/56 1^e lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De beroepen bedoeld in artikel 39/2 kunnen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang."

Verwerende partij heeft de eer te stellen dat het belang persoonlijk en rechtstreeks dient te zijn. Gelet op het ontbreken van het persoonlijk karakter van het belang, heeft de echtgenote van verzoeker, Mevr. Y. G. (...), aan wie het visum geweigerd werd, niet de vereiste hoedanigheid om de bestreden beslissing aan te vechten (zie ook RVV, arrest nr. 27.458, 15 mei 2009).

In zoverre het verzoekschrift werd ingediend door verzoekster, is het verzoekschrift onontvankelijk wegens afwezigheid van belang."

2.2. Aangezien de tweede verzoekende partij het beroep heeft ingediend in eigen naam, dient deze tevens te beschikken over de vereiste hoedanigheid, met name het *'vermogen een geschil bij de rechter aan te brengen met het verzoek er uitspraak over te doen'*. Het vermogen om in rechte op te treden is het gevolg van de band die bestaat tussen het ingeroepen persoonlijk en rechtstreeks belang en degene die het inroept. (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 137-140-141) De tweede verzoekende partij beperkt zich ter terechtzitting tot het benadrukken van de huwelijksband die tussen de verzoekende partijen bestaat. De Raad merkt echter op dat het belang onvoldoende persoonlijk is en dat er bijgevolg geen voldoende individueel verband bestaat tussen de bestreden beslissing en de tweede verzoekende partij. Zodoende beschikt de tweede verzoekende partij niet over de rechtens vereiste hoedanigheid om de beslissing van de gemachtigde van 3 augustus 2010 tot weigering van afgifte van een visum aan te vechten, aangezien deze niet aan haarzelf, maar aan de eerste verzoekende partij is gericht.

In de mate dat het beroep wordt ingesteld door mevrouw Y. G. is het derhalve onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker aan: *"Machtsoverschrijding, schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)."*

Na het geven van theoretische beschouwingen over de motiveringsplicht en het verwoorden van het standpunt van de verwerende partij voert verzoeker grieven aan die tot doel hebben aan te tonen dat het huwelijk met verzoekster geen schijnhuwelijk is. Hij stelt dat de verwerende partij de volledige afwezigheid van de wil om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen niet bewijst zodat de bestreden beslissing geen voldoende motivering bevat. In het tweede middel dat samen met het eerste middel wordt gelezen voert verzoeker aan: *"Schending van art. 27 WIPR."*

Hij verwoordt:

"Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat de juridische en feitelijke overwegingen in de motivering onjuist zijn.

Schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verwerende partij beroept zich in de bestreden beslissing op artikel 27 van het Wetboek IPR.

Volgens verwerende partij zou het huwelijk niet gericht zijn op het stichten van een duurzame levensgemeenschap.

Verwerende partij stelt dat hier sprake zou zijn van een schijnhuwelijk, zonder aan te tonen dat de intentie van de echtgenoten of minstens van één van hen gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

De elementen waarop verwerende partij zich steunt om te besluiten dat het hier zou gaan om een schijnhuwelijk zijn de volgende :

- *Mevrouw Y. (...) is al getrouwd geweest met de heer S.D (...).*
- *de kennismaking gebeurt door bemiddeling van een tante van de heer C (...).*
- *de heer C (...). kan niet zeggen hoe lang hij met zijn echtgenote heeft doorgebracht voor het huwelijk*
- *de heer C (...). weet niet meer wie de getuigen op het huwelijk waren*
- *er was geen huwelijksfeest*
- *de heer C (...). weet niet of er geschenken werden ontvangen, zelf gaf hij niets aan verzoekster*
- *verzoekers hebben geen enkele kennis van elkaar of hun familie*
- *verzoekers leggen tegenstrijdige verklaringen af m.b.t. de kennismaking en het huwelijk*

Het feit dat verzoekster al eens gehuwd is geweest, betekent niet dat het hier zou gaan om een schijnhuwelijk, gezien veel huwelijken eindigen met een echtscheiding.

De tante van verzoeker is opgetreden als bemiddelaarster in dit huwelijk wat zeker geen aanwijzing kan zijn van een schijnhuwelijk, aangezien dit niet vreemd is aan de Turkse cultuur.

Verder wordt aangevoerd dat zowel het religieus huwelijk, de verloving als het burgerlijk huwelijk allen op dezelfde dag hebben plaatsgevonden.

Er zou geen huwelijksfeest zijn gehouden.

Dat dit een vrije keuze is van de partijen. Ze maken zelf uit of ze al dan niet een huwelijksfeest organiseren.

Deze keuzes kunnen ook gemaakt zijn omwille van financiële redenen.

Verder beweert verwerende partij dat verzoekers geen enkele kennis hebben van elkaar en elkaars familieleden en dat ze tegenstrijdige verklaringen zouden afleggen.

Gezien het korte kennismakingsproces van partijen wat gebruikelijk is in de Turkse cultuur, is het mogelijk dat partijen niet alle details kennen.

Dat verwerende partij hier ten onrechte blijft hangen in de details.

Indien verzoekers werkelijk de bedoeling hadden om een schijnhuwelijk te sluiten, hadden zij alles op voorhand tot in de puntjes voorbereid en alle data ingestudeerd.

Uit al deze gegevens blijkt duidelijk dat de verwerende partij niet op afdoende wijze kan bewijzen dat de intentie van verzoekers was gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Het gaat hier om een oprecht huwelijk.

Er dient gesteld dat de artikelen 18, 21 en 27 WIPR slechts een uitzondering mogelijk maken op het principieel recht op huwelijk (zoals gegarandeerd door art. 12 E.V.R.M, en art. 23 Bupo-Verdrag), hetgeen betekent dat deze uitzonderlijke mogelijkheid om dit recht te beknotten slechts beperkend mag gehanteerd worden en nl. alleen wanneer in hoofde van een van de betrokkenen met zekerheid de volledige afwezigheid van de wil om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen kan vastgesteld worden: alleen in dit geval zou er sprake kunnen zijn van onverenigbaarheid met de Belgische openbare orde (zie de Omzendbrief dd. 23/09/2004 betreffende de aspecten van de wet van 16.7.2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht die betrekking hebben op het personeelstatuut, B.S. 28/09/2004, vooral blz. 69598 e.v. die terzake een bevestiging inhoudt van de richtlijnen gegeven in de Omzendbrief dd. 17.12.1999 terzake de wet van 4.5.1999 tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende het huwelijk, B.S. 31.1.1999, vooral blz. 50364).

(zie stuk Vonnis Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge dd. 8/11/2005.

Verwerende partij bewijst niet de volledige afwezigheid bij verzoekers van de wil om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Verwerende partij is gerechtigd om een buitenlandse authentieke akte te weigeren, wanneer ze meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 WIPR.

Aangezien verwerende partij geen bewijs kan leveren van wetsontduiking en van het feit dat het huwelijk zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar zou zijn met de openbare orde, dient zij het huwelijk tussen verzoekers te erkennen.

Verwerende partij heeft hier duidelijk art. 27 WIPR geschonden."

3.1.2. De verwerende partij merkt op:

"In een eerste middel stellen verzoekers een schending voor van de uitdrukkelijke motiveringsplicht (wet van 29 juli 1991) en machtoverschrijding.

Verzoekers stellen dat de verwerende partij niet op afdoende wijze kan bewijzen dat hun intentie gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing de beslissing is tot weigering van een

De visumaanvraag werd geweigerd omdat men van oordeel was dat het huwelijk van verzoeker een schijnhuwelijk is. Het huwelijk van verzoeker is derhalve strijdig met de beginselen van openbare orde en kan niet erkend worden door de Belgische autoriteiten.

In de eerste plaats is de beslissing gebaseerd op een proces verbaal, opgesteld nadat verzoekers gehoord werden. De onderzoekers geloofden niet dat verzoekers daadwerkelijk een levensgemeenschap wensten te stichten met elkaar.

In de tweede plaats is de beslissing gebaseerd op het advies van de Procureur des Konings d.d. 19 januari 2010, die ook van mening is dat er in casu sprake is van een schijnhuwelijk. Uit het onderzoek bleek immers dat verzoeker geen correcte informatie kon verschaffen over persoonsgegevens van zijn echtgenote. Ook in zijn verzoekschrift kan verzoeker wat dat betreft niet overtuigen, daar hij geen enkele bijkomende en concrete informatie aanlevert.

De weigering van het visum is derhalve allesbehalve lichtzinnig gebeurd. Verwerende partij is van oordeel dat de beslissing correct genomen is.

De verwerende partij heeft de eer om vervolgens te antwoorden dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht; "(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

De verwerende partij heeft de eer te besluiten dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de motiveringsplicht niet werd geschonden.

Waar verzoekende partij stelt dat er machtsoverschrijding is, heeft verwerende partij de eer te stellen dat werd nagelaten om dit uiteen te zetten in het verzoekschrift. De machtsoverschrijding werd niet aangetoond.

Het eerste middel is niet ernstig.

In een tweede middel stellen verzoekers een schending voor van artikel 27 WIPR.

Artikel 27, §1, eerste lid van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) bepaalt wat volgt:

"Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21."

Artikel 21 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt het volgende:

"De toepassing van een bepaling uit het door deze wet tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast."

Uit artikel 27 van het WIPR volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, van oordeel is dat artikel 27 van het WIPR van toepassing is - en in het bijzonder de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet - ingevolge voormeld artikel de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, J. ERAUW e.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum 'gezinshereniging'. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR; immers, uit het geheel van omstandigheden, zoals supra uiteengezet, is gebleken dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde."

3.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 18, 27 en 21 van het Wetboek Internationaal Privaatrechten en naar het feit dat het visum gezinshereniging geweigerd wordt daar het gaat om een schijnhuwelijk en bijgevolg niet tegenstelbaar is aan de Belgische rechtsorde.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

Waar het middel ertoe strekt aan te tonen dat het huwelijk tussen partijen geen schijnhuwelijk is, wijst de Raad op het feit dat een buitenlandse huwelijksakte werd overgemaakt aan het bestuur. Er moet gewezen worden op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

"Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21."

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS, 1 april 2009, nr. 192 125; cfr. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154). Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum 'gezinshereniging'. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR deze bevoegdheid tot 'de-plano-erkenning' toevertrouwt aan 'alle overheden' kan de verwerende partij binnen haar bevoegdheden deze erkenning weigeren. De gemachtigde van de

staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan derhalve, alvorens een beslissing te nemen inzake de toekenning van een visum 'gezinshereniging', verifiëren of het huwelijk waarop de verzoekende partij zich beroept in België rechtsgeldig is. Hierbij vermag zij, geleet op artikel 46 van het WIPR dat bepaalt dat de (grond)voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk beheerst worden door het recht van de Staat waarvan de respectieve echtgenoten de nationaliteit hebben – rekening houdende met de Belgische nationaliteit van de echtgenoot van de verzoekende partij – onderzoeken of voldaan werd aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I 'Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan' van het BW, waaronder artikel 146bis (J. ERAUW, *Beginnelsen van Belgisch Privaatrecht*, XVII, Internationaal Privaatrecht, Mechelen, Kluwer, 2009, 509-510). Er dient in dit verband benadrukt te worden dat de grondvoorwaarden voor het huwelijk *"die betrekking hebben op beide echtgenoten"* op cumulatieve wijze aan de nationale wetten van de beide partners onderworpen zijn en dat toepassing dient gemaakt te worden van de nationale wet die de meest beperkende regeling omvat (Wetsontwerp houdende het wetboek van internationaal privaatrecht, *Parl.St.* Senaat 2003-04, 3-27/1, 73). De verwerende partij is dus bevoegd om het huwelijk waarop de verzoekende partij zich beroept om een visum aan te vragen te toetsen aan artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek – dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie *"van minstens één van de echtgenoten"* kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde – en kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de verzoekende partij kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde.

Waar verzoeker de feitelijke motieven die leiden tot het besluit dat er een schijnhuwelijk is bespreekt en er een andere uitleg voor geeft, wijst de Raad erop dat hij een administratief rechtscollege is dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds zijn principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarbij het de wetgever is toegelaten hiervan af te wijken (M. LEROY, *Contentieux administratif*, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruik gemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: *"De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."* Artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (*petitum*). Het feit dat de verzoekende partij voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de

Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cfr. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag van de vordering wordt aangevoerd te onderzoeken (causa petendi) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, "Le Conseil d'Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution", J.T. 1960, 79; J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C.BERX, Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval, dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde instrumentum twee beslissingen zijn opgenomen – zoals in casu enerzijds een beslissing tot weigering van afgifte van een visum en anderzijds de niet-erkenning van een huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen.

In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij de beoordeling van de visumaanvraag terecht het huwelijk niet erkende, wat in casu het geval is, moet worden opgemerkt dat de Raad, zoals hoger werd toegelicht, geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beslist om met toepassing van de bepalingen van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR) en het Burgerlijk Wetboek de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België en dat het recht om te huwen beknot wordt, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (cfr. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het middel van de verzoekende partij dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr.104 512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186 878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat het huwelijk van de verzoekende partij in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190 806; RvS 28 mei 2009, nr. 193 626). Gelezen in deze zin is dit onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk.

Voorts wijst de Raad erop dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de gegevens van het dossier en heeft uiteengezet waarom zij van oordeel was dat er geen visum gezinshereniging kan worden afgeleverd aan de verzoekende partij. De verzoekende partij geeft te kennen niet akkoord te gaan met de beoordeling van de feitelijke elementen in verband met haar huwelijk, maar toont hiermee niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Gelet op deze vaststellingen toont verzoeker evenmin een schending van artikel 27 WIPR aan.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

2.2.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Hij verwoordt:

“Door de beslissing tot weigering van het visum wordt het recht op privé - en gezinsleven van verzoeksters geschonden. “.

2.2.2. De verwerende partij merkt op:

“Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 van het EVRM laat uitdrukkelijk een om de openbare orde te beschermen. De bestreden beslissing strekt ertoe te stellen dat verzoekers' huwelijk een schijnhuwelijk is, enkel gericht op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel, reden waarom de huwelijksakte niet erkend wordt en het visum niet toegekend wordt. De instelling van het huwelijk raakt de Belgische internationale openbare orde. Door de afgifte van een visum in een geval waar een vermeend schijnhuwelijk wordt vastgesteld, zou de Belgische internationale openbare orde geschaad worden. Verzoekers privébelangen zijn ondergeschikt aan de bescherming van deze openbare orde. Uit artikel 8 van het EVRM kan voorts geen algemene verplichting worden afgeleid voor staten om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y.HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Volledigheidshalve dient nog gesteld te worden dat de bestreden beslissing geenszins verzoekers privéleven beknot, dat zich afspeelt in Turkije. Het derde middel is niet ernstig. In een vierde middel stellen verzoekers een schending voor van het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.2.3. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). Dergelijke omschrijving ontbreekt in het derde middel.

Het derde middel is onontvankelijk.

2.3.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Na een theoretische uiteenzetting over dit beginsel verwijt verzoeker het bestuur partijen geen directe en persoonlijke inlichtingen te hebben gevraagd.

Hij verwoordt:

“De Belgische staat is onzorgvuldig tewerk gegaan gezien zij zich onvoldoende informeerde om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Verzoeker zijn aanvraag werd geweigerd zonder dat hij voldoende de kans heeft gekregen om zijn situatie toe te lichten.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, ML, administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.).

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THijs, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.3.2. De verwerende partij merkt op:

“In zoverre verzoekende part de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002).

Verwerende partij heeft de eer te stellen dat gezien de bestreden beslissing gesteund werd op een correcte feitenbevinding, de zorgvuldigheidsplicht gerespecteerd werd.

Bovendien zet verzoekende partij niet op precieze wijze uiteen in welke mate het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zou zijn.”

2.3.3. Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100 007; RvS 18 mei 2006, nr. 158 985; RvS 15 februari 2007, nr. 167 887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167 887; I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft het weigeren van een aanvraag tot het toekennen van een visum. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoeker, maar houdt een weigering in om een door een partij gevraagd voordeel – m.n. de machtiging tot verblijf in het Koninkrijk – te verlenen. Te dezen kan verzoeker niet op dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren. In de mate dat verzoeker de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad verzoeker erop dat voor het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek werd gevoerd naar de relatie tussen hem en zijn partner betreffende hun huwelijk en alle inlichtingen konden worden overgemaakt bij het indienen van de aanvraag. Tweede verzoekende partij werd gehoord door de politie. Bovendien had verzoeker steeds de gelegenheid het bestuur schriftelijk op de hoogte te brengen van alle feitelijke elementen betreffende zijn relatie.

Verder toont verzoeker niet aan dat het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) werd miskend.

Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN